

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Mgr. M. R., narozený X
bytem B.

proti
žalované

Česká advokátní komora
se sídlem Národní 16, Praha
zastoupena Mgr. Milanem Hoke, advokátem
se sídlem Pražského povstání 1950, Benešov

o žalobě proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 10. 2. 2014, č. j.
P 51/13,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou rozsudku domáhal zrušení rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 10. 2. 2014, kterým byl podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, vyškrtnut ze seznamu advokátů.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že řízení o vyškrtnutí se seznamu advokátů bylo se žalobcem zahájeno poté, kdy z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 6. 2013, sp.zn. 3Ta 67/2012, kterým byl zrušen rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 2.11.2011, sp. zn. 89 T 173/2007 a ve věci znovu rozhodnuto, vyšlo najevo, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 25 měsíců s podmíněným odkladem na 40 měsíců a k peněžitému trestu ve výši 50 denních sazeb po 2.000,- Kč.
3. O vyškrtnutí žalobce bylo rozhodnuto při jednání dne 10. února 2014, k němuž se žalobce s omluvou nedostavil. V zaslaném písemném vyjádření poukázal na to, že proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal dovolání, a požádal, aby žalovaná přerušila jednání do doby, než bude toto dovolání vyřízeno. Poukázal na to, že v jeho trestní věci již Nejvyšší soud dvakrát rozsudek odvolacího soudu zrušil, přičemž Předpokládá, že i nynější rozsudek Krajského soudu v Brně bude zrušen, neboť se odvolací soud neřídil právním názorem Nejvyššího soudu. Vyškrtnutí ze seznamu advokátů by pro žalobce mělo fatální a nenapravitelné důsledky, které by mohly ovlivnit jeho profesní činnost.
4. Představenstvo České advokátní komory k tomu konstatovalo, že v době rozhodování představenstva byla žalobcova trestní věc pravomocně skončena, a představenstvo musí z pravomocných rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení vycházet, neboť si samo nemůže činit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Skutečnost, že ve své trestní věci podal žalobce dovolání, nemá na právní moc rozsudku krajského soudu vliv.
5. Následně představenstvo ČAK dospělo k závěrům, že podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii je stanovena jako předpoklad pro zápis do seznamu advokátů bezúhonnost uchazeče. Přestane-li být advokát bezúhonný v důsledku odsouzení pro trestný čin, měl by být ze seznamu advokátů vyškrtnut. Zákon o advokacii však vedle vyškrtnutí podle § 8 odst. 1 písm. b) připouští vyškrtnutí pouze při odsouzení pro úmyslné trestné činy při současném splnění požadavku, že trestná činnost, pro kterou byl advokát odsouzen, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. V úvahu zde připadá především důvěra klientů, dále důvěra Komory, která vykonává veřejnou správu na úseku advokacie, a konečně o obecnou důvěru veřejnosti ve schopnost advokátního stavu poskytovat řádné právní služby.
6. Advokacie je vykonávána řádně, pokud advokát při jejím výkonu dodržuje zákon a ostatní právní a stavovské předpisy a pokud se v jejich mezích řídí pokyny klientů. Pokud se někdo obrací na advokáta se žádostí o poskytnutí právní služby, předpokládá, že mu právní služba bude poskytnuta řádně. Jestliže advokát takové očekávání nesplňuje, nutně

ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Ohrožení takové důvěry bude dán zpravidla tehdy v případech trestných činů spáchaných v souvislosti s výkonem advokacie, zejména pokud došlo zároveň k poškození zájmů klientů. Příkladem takového nečestného a nepoctivého jednání je zpronevěra finančních prostředků svěřených advokátovi, podvodné jednání vůči klientům a jiným osobám, neoprávněné obohacení advokáta na úkor klientů a jiných osob apod.

7. Jestliže žalobce jako obhájce odsouzeného v prostorách věznice vylákal od této osoby pod záminkou, že pro něho zařídí obnovu řízení a tím i jeho propuštění na svobodu ovlivněním svědků, částku přes půl milionu korun, za což byl odsouzen pro zločin podvodu, pak tímto jednáním ohrozil důvěru v řádný výkon advokacie.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítl, že žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, jak se vypořádal s jeho návrhy a námitkami. Žalobcovo podání ze dne 10. 2. 2014, kterým žádal, aby představenstvo ČAK v jeho věci rozhodlo až poté, co Nejvyšší soud ČR rozhodne o jeho dovolání, bylo svým obsahem návrhem na přerušení řízení podle ust. § 64 odst. 3 správního řádu. Pokud pak žalovaný tomuto návrhu nevyhověl, byl povinen ve svém rozhodnutí o věci samé uvést, jak se s tímto návrhem na přerušení řízení vypořádal, proč mu nevyhověl a jakými úvahami se při tom řídil. Z důvodu absence takového vypořádání pak trpí napadené rozhodnutí podstatnou vadou, v jejímž důsledku je nesprávné a nezákonné.
9. K tomu žalobce poukázal na to, že jeho žádost o přerušení řízení byla opodstatněná, neboť Nejvyšší soud ČR v jeho trestní věci rozhodoval již dvakrát, přičemž v obou případech odsuzující rozsudky soudů nižších stupňů v celém rozsahu zrušil. Ve svých rozhodnutích přitom zaujal odlišné stanovisko k otázce posuzování žalobcovy viny než soudy nižšího stupně, a tedy je otázkou, zda bylo správně zjištěno, jestli se žalobce trestného činu dopustil či nikoliv. Přerušení řízení by navíc nezpůsobilo nikomu jinému žádnou újmu.
10. Dále žalobce namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutím ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný byl povinen poučit žalobce o tom, na základě jakých podkladů rozhodnutí bude rozhodovat, a umožnit mu se k těmto podkladům rozhodnutí vyjádřit. Žalovaný však žalobce o podkladech svého rozhodnutí nepoučil, čímž porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a napadené rozhodnutí je proto nezákonné.
11. Konečně žalobce namítl, že žalovaný svým postupem porušil ust. § 3 správního řádu, jelikož nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Současně porušil ust. § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu, neboť neprovedl všechny důkazy, které byly potřebné ke spolehlivému zjištění skutkového stavu věci, zejména neprovedl důkaz rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR o dovolání, které žalobce podal proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2013, č.j. 3 To 67/2012, takže rozhodl o žalobci, aniž by zjistil dostatečně skutkový stav věci. Základní podmínkou pro to, aby mohl být advokát vyškrtnut ze seznamu advokátů, je podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii spáchání trestného činu, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, takže pro správné rozhodnutí v této

věci bylo nutné zabývat se zejména otázkou, zda se žalobce trestného činu dopustil či nikoliv. Žalovaný měl proto provést důkaz týkající se skutku, pro který byl žalobce stíhán.

12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že návrhem na přerušení řízení se zabývala, jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 1 poslední odstavec a str. 2 první odstavec, s tím, že tomuto návrhu nevyhověla a v řízení pokračovala. V odůvodnění rozhodnutí na str. 2 druhý odstavec je uveden i důvod pokračování v řízení, tedy nemožnost posuzovat správnost rozhodování orgánů činných v trestním řízení a to, že podání dovolání nemá vliv na právní moc rozsudku soudu.
13. Dále žalovaná odmítla i námitku, že žalobce nebyl poučen o svých právech. Podstatným a jediným podkladem pro rozhodování představenstva, je ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii jedině pravomocný rozsudek soudu, jímž byl advokát odsouzen pro trestný čin.

Tento rozsudek byl výslovně uveden v oznámení žalobci ze dne 24.9.2014 sp.zn. P 51/13, v němž je také výslovně žalobce vyzván, aby se k věci vyjádřil. Oznámení rovněž obsahuje popis toho, o čem bude představenstvo v řízení rozhodovat. Žalobce se mohl vyjádřit také při ústním jednání představenstva, přičemž této možnosti nikdy, ač přizván opakovaně, nevyužil.

14. Pokud pak jde o tvrzení žalobce, že žalovaná nepřihlédla k rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR o dovolání, které podal proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5.6.2013, č.j. 3 To 67/2012, žalovaná namítla, že v době rozhodování představenstva takové rozhodnutí neexistovalo. Doplnila, že pokud by byl rozsudek krajského soudu zrušen, žalovaná by v rámci obnovy řízení své napadené rozhodnutí sama zrušila. Žalovaná uzavřela s tím, že není oprávněna zabývat otázkou, zda se žalobce skutečně dopustil trestného činu, naopak je při svém rozhodování rozhodnutím soudu vázána.
15. Při jednání soudu dne 6. března 2018 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 10. 2. 2014, P 51/13, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
17. Soud se nejprve zabýval námitkou porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jehož se měl žalovaná dopustit tím, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se nevypořádala s návrhem na přerušení řízení, který žalobce uplatnil v podání ze dne 10. 2. 2014.
18. Z obsahu spisu předloženého žalovanou je zřejmé, že řízení ve věci vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, bylo zahájeno oznámením ze dne 24. září 2013, jež bylo žalobci doručeno dne 28. 9. 2013. Důvodem k vyškrtnutí mělo být žalobcovo odsouzení pro úmyslný trestný čin rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 To 67/2012.

19. Následně žalovaná nařídila ve věci jednání, které se mělo uskutečnit dne 11. 11. 2013, resp. 9. 12. 2013 a 13. 1. 2014, z nichž se však žalobce pro zdravotní indispozici omluvil, a současně požádal o nový termín jednání.
20. Jednání ve věci pak proběhlo dne 10. 2. 2014, k němuž se žalobce s omluvou nedostavil. Na tomto jednání byla konstatována žádost žalobce ze dne 10. 2. 2014 o přerušení řízení do pravomocného skončení řízení o dovolání, které žalobce podal proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 To 67/2012, s tím, že žalobce předpokládá zrušení rozsudků soudů nižších stupňů.
21. S touto žádostí se žalovaná vypořádala na straně 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jmenovitě ve druhém odstavci shora, kde uvedla:

„V době rozhodování představenstva byla trestní věc Mgr. R. pravomocně skončena a představenstvo při svém rozhodování musí z pravomocných rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení vycházet. V řízení si nemůže samostatně učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá (§ 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Sama skutečnost, že ve své trestní věci podal Mgr. R. dovolání, nemá na právní moc rozsudku Krajského soudu vliv. Proto představenstvo ČAK v řízení pokračovalo i bez přítomnosti Mgr. R. a ve věci rozhodlo.“
22. Městský soud má za to, že v této části odůvodnění se žalovaná zřetelně a konkrétně vypořádala s požadavkem žalobce na přerušení jednání, kdy vyložila, že trestní věc proti žalobci byla pravomocně skončena, žalovaná musí z pravomocných rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení vycházet a skutečnost, že žalobce podal ver své trestní věci dovolání, nemá na právní moc odsuzujícího trestního rozsudku vliv.
23. Byť tedy není tato část argumentace žalované výslovně uvozena jako vypořádání se s návrhem či rozhodnutí o žádosti o přerušení řízení, soud nepochybuje o tom, že takovým vypořádáním či rozhodnutím je, protože je z ní nesporně jasné, že žalovaná se považovala za vázanou aktuálním pravomocným rozsudkem v trestní věci, a pokračovala v řízení. První žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.
24. Žalobce dále namítal, že žalovaná ve vztahu k němu porušila ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Ani tuto námitku neshledal městský soud důvodnou.
25. Podle této normy, ve znění platném do 30. 6. 2017, *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
26. Soud konstatuje, že tato norma reflektuje skutečnost, že správní řízení je zpravidla vedeno neveřejně a písemně. Obvykle tedy platí, že správní orgán opatřuje podklady pro své rozhodnutí bez přímé účasti účastníků řízení, který tak nemá bezprostřední vědomost o tom, které či jaké podklady pro rozhodnutí má správní orgán k dispozici a jaké skutečnosti z nich vyplývají. Proto je povinností správního orgánu před vydáním rozhodnutí dát účastníkům řízení možnost seznámit se se shromážděnými podklady a vyjádřit se k nim.
27. V projednávané věci je však podstatné to, že řízení o možném vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů bylo zahájeno na základě jediného podkladu, kterým byl pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 To 67/2012. Tímto rozsudkem byl zrušen rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. 89 T 173/2007 a ve věci bylo znovu rozhodnuto tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí

svobody v trvání 25 měsíců s podmíněným odkladem na 40 měsíců a peněžitý trest ve výši 50 denních sazeb po 2.000,- Kč.

28. Skutečnost, že řízení o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů bylo zahájeno právě na podkladě tohoto rozsudku, byla žalobci známa z oznámení o zahájení řízení ze dne 24. 9. 2013, a rovněž mu byl nepochybně znám i samotný rozsudek Krajského soudu v Brně. Nezbyvá tedy než konstatovat, že všechny podklady pro rozhodnutí – jmenovitě tento podklad jediný - byly žalobci známy již od okamžiku zahájení řízení o vyškrtnutí. Žalobce tedy měl možnost se k tomuto podkladu vyjádřit, což konec konců i udělal, když ve svém vyjádření pro žalovanou ze dne 10. 2. 2014 uvedl, že tento rozsudek napadl dovoláním, máje jej za nesprávný a rozporný s dřívějším právním názorem Nejvyššího soudu ČR.
29. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobce věděl o tom, kdy žalovaná bude v jeho věci rozhodovat – tedy při jednání dne 10. 2. 2014 - a měl možnost se tohoto jednání zúčastnit a vyjádřit se k celé věci a k podkladu pro rozhodnutí zejména. Žalobce však této možnosti nevyužil, což však nelze klást k tíži žalované.
30. Konečně žalobce namítal, že žalovaná rozhodla o jeho vyškrtnutí, aniž by zohlednila výsledek dovolacího řízení u Nejvyššího soudu ČR, které žalobce inicioval svým dovoláním proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 To 67/2012. Tuto námitku rovněž městský soud neshledal důvodnou.
31. Podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění platném do 31. 8. 2017, *ze seznamu advokátů vyškrtne Komora toho, kdo byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie.*
32. Podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii *ze seznamu advokátů vyškrtne Komora toho, kdo byl pravomocně odsouzen za jiný úmyslný trestný čin, než je uveden v písmenu b), nebo kdo byl za trestný čin uvedený v písmenu b) odsouzen k jinému trestu než nepodmíněnému trestu odnětí svobody, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie.*
33. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 To 67/2012, je zřejmé, že žalobce byl odsouzen pro zločin podvodu podle ust. § 209 odst.1, 4 písm. d) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 25 měsíců, přičemž výkon trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 40 měsíců, a dále též k peněžitému trestu ve výši celkem 100 000 Kč. Odsouzen byl žalobce za to, že jako obhájce odsouzené osoby vykonávající trest odnětí svobody, ponechal tuto osobu v domnění, že zařídí úspěšné povolení obnovy řízení a v důsledku toho i propuštění odsouzené osoby z výkonu trestu odnětí svobody, za tímto účelem od ní převzal částku celkem 550 000 Kč, avšak k uvedenému účelu ji nepoužil a s výjimkou 40 000 Kč, které vrátil, si ji ponechal pro vlastní potřebu.
34. Městský soud tedy konstatuje, že citovaným rozsudkem bylo spolehlivě a bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie, a to k jinému než nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Sama tato skutečnost pak byla dostatečným důvodem pro zahájení řízení o možném vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů. Soudu tedy nezbylo než uzavřít s tím, že žalovaná měla k dispozici dostatečný podklad pro rozhodnutí, tedy předmětný pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně, a v okamžiku rozhodování jí tak byl znám skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Opět je zde nutno zdůraznit, že bez ohledu na to, že žalobce podal ve své trestní věci dovolání, předmětný rozsudek Krajského soudu v Brně byl pravomocný, a tedy byl autoritativním rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

příslušného orgánu činného v trestním řízení o tom, zda byl spáchán trestný čin, a kdo za něj odpovídá. Takovým rozhodnutím byla žalovaná podle ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu vázána.

35. Žalovaná současně nepochybila, jestliže nevzala v úvahu rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR o žalobcově dovolání, jelikož v okamžiku jejího rozhodování dosud nebylo v dovolacím řízení rozhodnuto.
36. Pro úplnost je nutno uvést, že žalovaná si ještě musela učinit závěr o tom, zda žalobcova trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, jak předpokládá ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. Úvahy vedoucí k takovému závěru žalovaná provedla, jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 2, v posledním odstavci dole, a zákonný předpoklad pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů podle citované normy shledala.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalované žádné náklady nad rámec její činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Praha 6. března 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu